

ρακκλούνται οί Κύριοι (ὄχι αἱ Κυρίες) νὰ ἀνγκνῶσωσιν αὐτὴν τὴν ἱστορίαν μὲ προθυρίαν. Δικτί; Ἐπειδὴ θὰ ἴδωσιν ἐν αὐτῷ τῷ βιβλίῳ: τὸ πῶς λογομαχοῦσιν ὁ ἄνθρωπος καὶ ὁ Χάρων καὶ τοῦτο, διότι

Θεὸς τ' ἀνθρώπου χάρισε ψυχὴ εἰς τὰ κουφάρια
ἀλλὰ ἀφοῦ παρήκουσε θέλει νὰ τοῦ τὴν πάρῃ.

••

Ὁ ἐκ Σίφνου λοιπὸν μουσολήπτος κ. Σπεράντσας ἀναπετάννουσι τὴν αὐλαϊκὴν καὶ μᾶς παρουσιάζει εὐθύς ἐν ἀρχῇ τὸν Χάρωνα ὀμιλοῦντα μετὰ τοῦ ἀνθρώπου ὡς ἐξῆς:

A. Ἄνθρωπος εἶμαι χάριονα γεμάτος πάσης χάριτος
Κι' ἀκόμα νέος βρίσκομαι, πῶς ἦλθες νὰ μὲ πάρῃ;

X. Ἄνθρωπος εἶς ἀληθινὰ ἀπὸ Θεὸν πλασμένος,
Κ' ἐγὼ ἀπὸ τὸν ἴδιον εἶμαι διωρισμένος.

Μετὰ τοὺς στίχους τούτους ἀρχεται τὸ φιλοσοφικὸν μέρος. Ὁ ἄνθρωπος παρακαλεῖ τὸν Χάρωνα νὰ τὸν ἀφήσῃ ἄλγος, διότι ἔχει ὁ καυμένος οἰκίαν, παιδιὰ πλούτη, δίκους, ἀλλ' αὐτὸς ἀδυσώπητος τοῦ λέγει:

X. Ἐχὼ ἀνάγκην περισσὴν καὶ μὴ μὲ ἐμποδίσῃς
ἀλλ' εἰς τὸν θρόνον τοῦ Θεοῦ νὰ πᾶς νὰ προσκυνήσῃς.

Ἐπειδὴ αἱ παρακλήσεις δὲν ἴσχυσαν, ἀποπειρᾶται νὰ δωροδοκῆσῃ τὸν Χάρωνα, ἀλλ' αὐτὸς μὴ ὢν Ἕλληνα ὑπάλληλος, ἀποκρούει τὴν δωροδοκίαν μετ' ἀγκυρακτιῆσεως καὶ συνάπτεται ὁ ἐξῆς χαριτωμένος διάλογος:

X. Θεὸς μὲ διώρισε νὰ κόψω τὴν ζωὴν σου
Νὰ πάρω δὲ στοὺς οὐρανοὺς συνάμα τὴν ψυχὴν σου.

A. Δὲν τὸ ξεῦρα δὲν τ' ἔλπεξα τὸ πῶς θὰ ἀποθάνω
Τὸ πῶς θὰ λάβω θάνατον καὶ νὰ γευθῶ τὸν χάρι.

••

Ἀφοῦ λοιπὸν ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ καταδικασμένος εἰς θάνατον ταλαίπωρος αὐτὸς ἄνθρωπος ἐπεισθῆ σκληρῶς περὶ τῆς ἀκεραιοτήτος τοῦ Χάρωνος τὸν ἐρωτᾷ ἐν ἀπελπισίᾳ «ποῦ θὰ τὸν ὑπάγῃ καὶ ἀπὸ ποῖον δρόμου», διότι θέλει, φαίνεται, νὰ εἶνε καταβεβημένος. Ὁ Χάρων τῷ ἀπεκρίνεται: «εἰς τὸν παντοδύναμον Θεὸν καὶ εἰς τὴν Παναγίαν ἢ ὅποια εἶνε γονατισμένη γιὰ ἔλους τοὺς ἀμικρολοῦς ποῦ εἶνε κολασμένοι» καὶ συνάπτεται ὁ ἐπόμενος διάλογος:

A. Ρεμίδιον δὲν βρίσκειται καλλίτερον νὰ πίτῃς.
Νὰ πάρῃς ἄλλον γέροντα κ' ἐμένα νὰ μ' ἀρίστῃς.

X. Ρεμίδιον δὲν βρίσκειται καλλίτερον νὰ πίσω
Ὁ Κύριος μὲ πρόσταξε πίσω νὰ μὴν γορῶσω.

A. Φανέρωσέ μου χάριονα πηγαίνω εἰς τὸν ἀδη,
Ἡ πάγω ἴστην παράδεισον ἐκεῖ ποῦ πῆγαν κ' ἄλλοι;

X. Φαίνεται λέγω κ' εἰς ἐμὲ πῶς ἔφθασαν ἡ ὄρα
Καὶ πρέπει γιὰ νὰ φεύγωμεν ἀπὸ αὐτὴν τὴν χώρα.

Μετὰ τοὺς ἐξόχους αὐτοὺς στίχους φαίνεται ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὁ ποιητὴς κ. Σπεράντσας, ὅστις λέγει τὰ ἐπόμενα βαρυσήμαντα καὶ θέτει τέλος εἰς τὸ ἀμίμητον αὐτὸ πρόιον τῆς διανοίας του.

ΠΟΙΗΤΗΣ

Τότε ἀπεχαιρέτησεν ὄλους τοὺς συγγενεῖς του
Ὅμοιως καὶ τὰ τέκνα του σύζυγον καὶ γονεῖς του
Καὶ ὅλα ἐτελειώθησαν καὶ ὅλα ἐσωθῆκαν.
Κι' ὁ χάριον μὲ τὸν ἄνθρωπον στοὺς οὐρανοὺς εὐγῆκαν.

Ἐ! Παναγία Δέσποινα πρέσβευε νὰ σωθῶμεν.
Τὸ γένος τῶν χριστιανῶν νὰ σὲ δοξολογῶμεν.

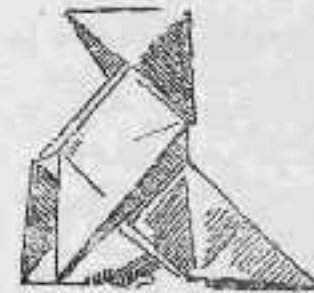
••

Ναί, Παναγία Δέσποινα, πρέσβευε νὰ σωθῶμεν ἀπὸ τὸ γένος αὐτὸ τῶν... ποιητῶν καὶ νὰ σὲ δοξολογῶμεν νυχθημερόν. Δὲν εἶσαι τῆς ιδέας αὐτῆς εὐγενέστατε Κόμη;

Ἐρρωσο.

Ὅλος Ἰμέτερος

Γιοπανάμιος

Ο ΤΥΠΟΣ ΜΑΣ

Ἐκ τῆς Πάλης:

«Ἡ τράπεζα τοῦ δι' ἀμνῶν τῆς σούβας μετὰ τῶν λοιπῶν ἐπιδορπίων παρετάθη ἐν Πορτοκαλεῶνι συσκευῇ καὶ τερπνῷ μέρει, τοῦ ὁποῖου τὸ εὐκνθὲς καὶ εὐῶδες ἐπληττεν ἀεννάως ἢ μᾶλλον ἔλειχε γλυκυθύμως τῶν παρακαθημένων καὶ συμποσιαζόντων τὰς τρυφερὰς ἢ γεγηρακυίας ρίνας, ὡς ἀρωματικὸν θυμίαμα καὶ βάλσαμον τῶν εὐλαθῶν χριστιανῶν, οἵτινες ἐντρυφῶσιν εἰς πιστοὺς τύπους τῆς λατρείας τῆς Ὁρησκείας».

••

Ἐκ τῆς αὐτῆς:

«Ἐκρήσθη δ' ὅτι ὁ οἶνος κατὰ τὸ συμπόσιον αἰ σπουδῆ καὶ τοῦ αἵνου, ἦτοι ὁ οἶνος παρείχετο πινόμενος κατὰ συνεχεῖς μεμετρημένους δόσεις καὶ οὐχὶ κατὰ ἱατρικὰς δόσεις κατὰ μίαν ἢ ἡμίσειαν ὥραν διὰ κοχλιαρίου τῆς σούβας ἢ τοῦ γλυκοῦ, ἵνα καθιστᾷ τὸ σῶμα εὐθυμον καὶ ἀκμαῖον, καὶ μὴ καταλάβῃ τοῦτο κάματος, ὅτε καὶ ἐν τῷ μεταξὺ διημεῖδαντο σπουδαῖαι, καὶ χαριτολογικαὶ συζητήσεις κατὰ τὸν ἀρχαῖον συγγραφέα, Ἀθήναιον, καὶ οἱ νέοι καὶ οἱ εὐσταλεῖς διὰ κροταλισμοῦ διερρήγνυσον τὰ ὀστέα τοῦ ψητοῦ, ἢ ἐν ἀκμαίᾳ καθίστων εἰς χυλὸν μεγάλη τεμάχια ψαχνῶ κρέατος, ἀπερ πάντα ταῦτα ἐσφράδαζον ὑπὸ τοὺς δαιμονίους τῶν ὀδόντας, οἱ δὲ γέροντες ἐμάχοντο καὶ οὗτοι γενναίως κατὰ τὴν πόσιν καὶ βρωσίαν, ἀλλ' ἀποκᾶνοντες νὰ μκασῶσιν, ἀεννάως, κκτεβρόχθιζον καὶ τεμάχια κρέατος σχεδὸν ἀμάσσητα καὶ ἔτασσαν πάντα εἰς τὴν κοινὴν ἀποθήκην τῆς καταβόθρας».

••

Ἐκ τοῦ Ἀτιθάσσου:

«Τῆς Πελοποννήσου καὶ τῆς Στερεᾶς ἡ συγκοινωνία δὲν ἀπαιτεῖ ταχυτέραν κίνησιν ἢ ἐκείνης τῶν ἀμαξωτῶν ὁδῶν».

Ρεμεσοχίωτη